

ling, at der kunde være Individier, som havde særdeles Grunde for sig til at erholde Bagerrettighed, og som ikke kunde være tjente med at vente indtil 1860. Det er mig bekendt, at der er en Bager i Kjøbenhavn, som har stor Fortjeneste af at have bidraget til, at Brødet er blevet billigere og bedre, en Mand, som blandt Andet har Fortjenste af sin Deeltagelse i den fortrinlige Mølle, som er i Sillegaden, og som har havt saa megen Indflydelse paa at forbedre det Meel, hvoraf Brødet bages. Denne Mand er i det Tilfælde, at han blot har leiet denne Bagerrettighed, som han nu i endeel Aar har udøvet, der om nogen Tid er udløben for ham, og det paastaas, at det netop vil være vanskeligt for ham, med Hensyn til den Indflydelse, han har havt paa Brødspriserne, at kunne faae en anden Bagerrettighed tilkøbs. Han vilde altsaa ved en saadan Bestemmelse være udelukket fra at faae Bevilling. Det ligger aldeles uden for Thingets Virkefæde at undersøge, hvorvidt en saadan Mand bør have en saadan Bevilling eller ikke, om de for ham talende Grunde ere tilstrækkelige eller ikke, og det skal jeg derfor heller ingenlunde indlade mig paa; men det forekommer mig derfor at være urigtigt, at Regjeringen skulde gjøre det umuligt for sig at give en saadan Bevilling, hvis der efter nærmere Overveelse af Sagen maatte findes at være tilstrækkelig Grund dertil. Uagtet jeg altsaa troer, at Regjeringen vanskeligt i Løbet af den omhandlede Tid burde forsøge Bagerens Tal, saa troer jeg dog ikke, at Loven bør bestemme, at der for en vis Periode gives et Tilfagn, som man erkjender der ikke hidtil har eksisteret. Jeg kan derfor ikke stemme for dette Ændringsforslag, men maa efter Omstændighederne stemme for Lovudkastet, og saaledes ogsaa for de omhandlede Paragrapher, saaledes som de foreligger.

Formanden: Den ærede Secretair, den 3die Landstthingsmand for 5te Kreds, der har havt Ordet to Gange, har ønsket det igjen for at gjøre en kort Bemærkning. Jeg antager, at Thinget giver sit Samtykke dertil (Ja! Ja!).

Drejer: Jeg har kun udbedet mig Tilfaldelse til at gjøre en kort Bemærkning, og jeg skal ikke trætte det høitærede Thing længe.

Den ærede Ordfører har anført, og i saa Henseende sluttet sig til hvad den ærede 7de Landstthingsmand for 2den Kreds (Slensborg) udtalte ved Sagens forrige Behandling, at Veien til Legislaturen er aldrig lukket, hvoraf, saavidt jeg har forstaaet det, maatte følge, at selv om en Lov som den foreliggende blev vedtagen, saa maatte det dog staae de Vedkommende, der troede sig forurettede ved Loven, frit for at recurrere til Domstolene. Er det virkelig saa, ja, da bortfalder en betydelig Deel af mine Betænkeligheder mod Lovudkastet; men jeg har ikke troet, at det var klart, at den enkelte Borger, efterat en Lov uden Forbeholdenhed har ordnet et Forhold, kunde søge ved Hjælp af Domstolene at indvinde en Erstatning for det Tab, han maatte troe at have lidt ved Lovens Bestemmelser.

Ordføreren: Det er en Misforstaaelse af den sidste ærede Taler. Jeg har sagt: Veien til Legislaturen er aldrig lukket, men ikke Veien til Domstolene, og hvorledes Domstolene vilde afgjøre et Spørgsmaal, som blev bragt ind for dem, naar denne Lov udkom uden nogen Forbeholdenhed, er Noget, hvorom jeg ikke har udtalt mig.

Slensborg: Den ærede Secretair (Drejer) søgte, foruden Analogien fra det privilegerede Harkorn og Bryggerlauget her i Kjøbenhavn, ogsaa en Analogie fra Jagtloven, som jeg ikke har hørt nogen af de ærede Talere, der have havt Ordet efter ham, at imødegaae, hvorfor jeg skal tillade mig med et Par Ord at gjøre det. Det maa bemærkes, at Jagtretten grundet sig paa en Lov, som bestemt og tydeligt hjemler Vedkommende denne Ret. Deri ligger der en væsentlig Forskjel mellem Jagtretten og det her foreliggende Tilfælde, hvor det dog er klart, at der ikke er nogen bestemt Lovhjemmel for den Ret, som Nogle nu ville gjøre gjældende for Bagerne. Dertil kommer endnu, at, forsaavidt denne Jagtret, som grunder sig paa en bestemt Lovhjemmel, berøves Besidderen deraf, saa kan man ikke nægte, at det er et virkeligt Tab, der tilføies Vedkommende derved, at han ikke længere kan udøve denne Ret, hvor han før har kunnet udøve den. Her er det derimod netop Spørgsmaalet, om der er noget Tab; det er ikke godtgjort, at der vil blive noget